

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. OAM-547/ZA-ZA04-ZA17-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2020, č. j. 2 Az 36/2017 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti označenému rozhodnutí, kterým mu nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 10. 3. 2020 u zdejšího soudu kasační stížnost. Zároveň požádal o ustanovení advokáta, na kterého podle svého tvrzení nemá finanční prostředky.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě. Opožděnou kasační stížnost totiž nelze meritorně projednat, taková kasační stížnost musí být odmítnuta. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[4] Z doručanky založené ve spisu Městského soudu v Praze vyplývá, že zásilka obsahující kasační stížností napadený rozsudek tohoto soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů ode dne jeho doručení, byla uložena na poště dne 11. 2. 2020 z důvodu, že adresát nebyl zastižen. Zároveň byl stěžovatel vyzván, aby si zásilku ve stanovené úložní době vyzvedl. Protože si stěžovatel zásilku nevyzvedl v úložní době, byla mu dne 25. 2. 2020 vhozena do domovní schránky.

[5] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení

rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 49 odst. 2 a 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, platí, že nebyl-li zastižen adresát písemnosti, která se doručuje do vlastních rukou, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; vychází se tedy z tzv. fikce doručení.

[6] Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení zásilky, která byla určena do vlastních rukou adresáta, nastal v posuzované věci v pátek dne 21. 2. 2020 a tento den se považuje za den doručení písemnosti adresátovi (stěžovateli). Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), byl v projednávané věci pátek 21. 2. 2020 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl potom pátek 6. 3. 2020. Tento den se totiž svým označením – pátek – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohla být kasační stížnost odeslána s účinky zachování lhůty.

[7] Z poštovního razítka na obálce, v níž byla kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu zaslána, však vyplývá, že kasační stížnost byla odeslána zdejšímu soudu až dne 10. 3. 2020.

[8] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud neodstraňoval vady kasační stížnosti spočívající v neuvedení kasačních námitek a chybějícím povinném zastoupením stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť by to bylo s ohledem na její opožděnost zcela nadbytečné. Nejvyšší správní soud proto ani nerozhodoval o žádosti stěžovatele o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné žádné opravné prostředky.

V Brně dne 22. dubna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu